

פרשת שופטים | ה'תשפ"ו

אסור לקרוא בשעת התפלה | נא לשמור על קדושת הגליון

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת ע"ן חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי עם ישראל ולרפואת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פרשת שופטים - המדה שהופכת את הדין לרחמים

"וְשִׁפְטוּ אֶת הָעָם מִשְׁפֹּט צֶדֶק"

(דברים ט"ז, י"ח)

בהרחבה: "כי כבר נודע, שהפעולה שאדם עושה למטה – מעוררת כנגדה למעלה. ומי שיש בו מידה זו [לדון את חבריו לכף זכות], אז אפילו נרשמים עליו למעלה כמה עוונות שעשה, באים מליצי ופרקליטי יושר ודין הדבר לכף זכות, ואין כוח למקטרג לקטרג".

ביאור דבריו של השל"ה מבוסס על העיקרון הידוע המובא פעמים רבות בזהר הקדוש: "באתערותא דלתתא – אתערותא דלעילא", כלומר, על ידי התעוררות האדם למטה מתעוררת הנהגה מקבילה מן השמיים.

כאשר אדם מרגיל את עצמו בעולם הזה ללמד זכות על הבריות, למצוא להם צדדים חיוביים ולפרש את מעשיהם לטובה, הוא מעורר מידה כנגד מידה בשמיים.

בשעה שהוא עצמו עומד לדין והמקטרגים מזכירים את עוונותיו, מתעוררים עליו מליצי יושר וסנגורים, הדנים את מעשיו לכף זכות ומחלישים את כוחו של המקטרג.

אם נתחזק כבר עכשיו, בימי חודש אלול, לדון כל יהודי לכף זכות, גם בשמיים ידונו אותנו באותה המידה. וכפי שאמרו חז"ל: "במידה שאדם מודד – מודדין לו" (סוטה ח' ע"ב).

זוהי אחת ההכנות הגדולות ביותר ליום הדין- להיות סנגורים על בניו של הקב"ה, ובכך לזכות שגם בשמיים יהיו סנגורים עלינו, ונזכה כולנו בעז"ה להיכתב ולהיחתם לשנה טובה ומבורכת.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס שליט"א

חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

אנחנו נמצאים בתחילת חודש אלול – זמן ההכנה ליום ראש השנה, שבו נכתב ונחתם מה יעלה בגורלו של האדם בשנה הבאה עלינו לטובה.

באופן טבעי עולה בלב כל אדם תחושת יראה ופחד, שכן הוא יודע את מעשיו וחושש שמא בשעת הדין, כאשר המקטרגים עומדים לפני כיסא הכבוד, יבקשו לדון אותו כפי מעשיו.

אולם יש מידה אחת היכולה להפוך את הקערה על פיה – אם נתחזק בלימוד זכות!

אנחנו קוראים בפרשתנו: "וְשִׁפְטוּ אֶת הָעָם מִשְׁפֹּט צֶדֶק" (דברים ט"ז, י"ח). מובא במדרש תנחומא: "ש"הו מטין ומלמדין זכות לפני הקב"ה" (פרשת שופטים, סימן ד').

בזהר הקדוש (חלק ב', פרשת פקודי, דף רנ"ג ע"א) כתוב: "בְּהַאי הִיכְלָא, קְיָיְמִין כְּמָה פְתָחִין לְכְמָה סְטָרִין... פְתָחָא חֲדָא קְיָיְמָא בְּהַהוּא הִיכְלָא, וְחַד מִמֶּנָּא עָלִיה, וְהוּא מִמֶּנָּא אֶקְרִי סַגְוִרָא. וְעַמִּיה כְּמָה אֶלְפִין וְרַבְּנִין דְּמִמֶּנָּאן עָמִיה, לְמִשְׁמַע צְלוֹתָהוֹן וְכַעֲתָהוֹן דִּישְׂרָאֵל, כְּד אֲנִין בְּעָקָא".

הפירוש (על פי 'הסולם'): "בהיכל זה עומדים כמה פתחים לכמה צדדים... פתח אחד עומד באותו ההיכל, וממונה אחד עומד עליו, ואותו הממונה נקרא סגוריה. ועימו כמה אלפים ורבבות של ממונים, לשמוע את תפילותיהם ובקשותיהם של ישראל כשהם נמצאים בצרה".

השל"ה הקדוש (שני לוחות הברית, תורה אור, פרשת קדושים) מסביר את מעלת המידה הזו

העלון מוקדש להצלחה בגו"ר

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב
שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי
יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה
רוחן אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב
רחל ברכה בת פדילה דליה משפ" שטרית
נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב
יוסף ליאור בן דליה אפרת הצלחה בכל העניינים
שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב
י.מ.י.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה
שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

דיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רותית בת סימי
תרצה בתיה בת ימנה נינט סיון בת אסתר
עמית בת טובה יוסף בן רוחמה
נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'וליאט
אסף בן סופיה דוד עומרי בן יהודית
מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו
טליה עדן אסתר בת שולמית יפית בת ג'ינה
שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית
אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי
שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו חזרי בן ימנה
אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי
סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית
נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה
נעמה בת יפה דגנית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניצרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניצרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה
סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחימה
אורן בן אסתר דינה בת מזל
יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל
שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה
ליביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה
מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה
יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה
מישא אסתר בת זהרה שאול בן סילביה
ענית בת רחל ברכה בנימין בן יקוט
רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה
רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה
רונית בת סבריה קסנש בת דגטו
יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה
זהבה בת שושנה רייזל

15/08/2026

ב' אלול תשפ"ו

פרשת שופטים

הפטרה: "אנכי אנכי"- ישעיה נ"א

ר"ת	יציאה	כניסה	י"ם
20:50	20:02	18:48	
20:47	20:04	19:05	ת"א
20:50	20:05	18:59	חגיגה
20:47	20:02	19:05	ב"ש

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה

העלון מוקדש לעילוי נשמת מרים בת שרה ע"ה

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניצרי בן ימנה וגלית בת מסודי

רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולידא אלחנן רפאל בן איריס ולידא אורי חיים בן שלי

שואל ומשיב בהלכה- סליחות - חלק ב'

ההלכות מוקדשות לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

על מה צריך להקפיד כשאומרים סליחות? האם מותר לאכול לפני עלות השחר ולפני אמירת סליחות?

! Ice :

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו פנחס, מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

! תשובה :

אדם שקם באשמורת הבוקר לפני עלות השחר לאמירת סליחות, ורוצה לטעום מיני מזונות קודם אמירת הסליחות – מעיקר הדין מותר. המחמיר שלא לטעום דבר מאכל, אפילו לפני עלות השחר, כדי לחוש לדברי הזהר הקדוש – תבוא עליו ברכה.

לאחר עלות השחר אסור לאכול או לטעום דבר מאכל, משום שאסור לאכול לפני תפילת שחרית. אבל לשתות תה או קפה, אפילו עם סוכר – מותר אפילו לאחר עמוד השחר. מותר לשתות קפה עם מעט חלב ובלבד שיאמר קודם את ברכות השחר.

אדם שאינו טועם דבר וקם לאמירת סליחות, לדעת מרן עליו לברך את ברכות התורה קודם לכן. לדעת הרמ"א, מן הדין מותר לקרוא פסוקי תחנונים בלי ברכות התורה. מכל מקום, המנהג הוא להקדים את ברכות התורה לפני אמירת הסליחות.

לשיטת הספרדים, דעת מרן השולחן ערוך שצריך לברך את ברכות התורה לפני אמירת הסליחות, בגלל הפסוקים הנאמרים בהן. לשיטת האשכנזים, סומכים על שיטת המהרי"ל, שאין צורך לברך את ברכות התורה לפני פסוקים הנאמרים בדרך של ריצוי ותחנונים, ולא בדרך של לימוד.

סליחות הכתובות בארמית, כגון: "רחמנא", "דעני לעניי ענינך", "מחי ומסי" וכיו"ב לא יאמר אותן היחיד, מכיוון שמלאכי השרת אינם מכירים לשון ארמית. כשיש עשרה מישראל, הציבור אינו זקוק לעזרת מלאכי השרת, כי השכינה שורה עמהם.

יחיד אינו רשאי לומר את שלוש-עשרה מידות שבפסוק: "וַיַּעֲבֹר ה' עַל פְּנֵיו" (שמות ל"ד, ו') בדרך תפילה ובקשת רחמים, אבל רשאי לאומרן בטעמי המקרא, כדרך קריאת פסוקים בלבד.

אין לכפול את הפסוק 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' שאומרים בסליחות. הש"צ אומר את הפסוק פעם אחת והציבור עונים פעם אחת בלבד.

אמירת הסליחות צריכה להיות בכוונה, בנחת, במתינות ובהכנעה יתירה, ובפרט כשאומרים את י"ג מידות. צריך להבין את פירוש המילים שמוציא מפיו ולומר אותן בלב נשבר ונדכה. האומרים: "עננו אבינו עננו" ו"עשה למען שמך במהירות ובחופזה – לא יפה עושים, מפני שצריך לאומרן במתינות.

בשעת אמירת הווידוי והסליחות, החי ייתן אל ליבו לפשפש ולהרהר במעשיו ולחזור בתשובה שלמה. ישתדל להוסיף במצוות ובמעשים טובים לפני יום הדין, יום שבו נשקלים זכויותיו ועוונותיו של כל אדם.

חסידים ואנשי מעשה בודקים את התפילין שלהם בחודש אלול. הכותב מכתב לחברו בחודש אלול, נוהג לכתוב בתחילתו: "לשנה טובה תפתבו ותחתמו".

גלות מכפרת

הצדיק רבי חיים איצקוביץ' (רבי חיים מוולוז'ין. מחשובי תלמידי הגאון מוילנה) קיבל על עצמו גלות. כאשר זוגתו שמעה על כך, היא ביקשה להצטרף אליו. ר' חיים הפציר בה להישאר בבית, מחשש שלא תעמוד בכך. כאשר התעקשה, הסכים לקחת אותה עימו, בתנאי שלעולם לא תספר מיהו. למרות ששמו התפרסם, עדיין לא הכירו את מראהו, כך קיווה שיוכל להסתיר את זהותו. באחד הימים השתתפו ר' חיים וזוגתו בסעודת מצווה של חתן וכלה. במהלך האירוע נעלם חפץ יקר ערך. החשד נפל על ר' חיים, שהיה זר במקום. הציבור העמיד אותו במרכז והם היכו אותו. אשתו, ראתה זאת מעזרת הנשים זעקה מרה: "הרפו ממנו!"

כששמע רבי חיים את זעקתה, קרא לעברה: "אל תעזי לגלות!", כשהוא מתכוון שלא תגלה את שמו וזהותו. אולם הציבור הבין שהוא אוסר על אשתו לגלות את מקום החפץ המוסתר ולכן היו אנשים שהגבירו והעצימו את מכותיהם. רבי חיים קיבל את הייסורים באהבה, אך אשתו לא יכלה לעמוד בכך, ולבסוף קראה: "הרפו מרבי חיים מוולוז'ין!". באותו רגע הבינו המכים את חומרת מעשיהם, וכי האדם שהיכו הוא הגאון הצדיק רבי חיים מוולוז'ין. הם נפלו לרגליו והתחננו שימחל להם. רבינו הורה לאשתו לחזור לביתה, מאחר שלא עמדה בתנאי שסיכם עמה. (מעובד מתוך הספר 'תוכו רצוף אהבה').

רפואה טבעית- הקשר בין מערכת העצבים וכאב - חלק א'

האם הכאב שאתם חווים יושב בכלל על מערכת העצבים? רבים חווים כאבים כרוניים – גב, צוואר, כתפיים, ראש, מפרקים, פיברומיאלגיה שרירים – מבלי שנמצא גורם רפואי ברור.

איך ייתכן שכואב, אם כל הבדיקות תקינות? ✨ מערכת העצבים משפיעה ישירות על תחושת הכאב בגוף. כשהיא נכנסת למצב של דריכות – בעקבות מתח נפשי, חרדה, עייפות מתמשכת, טראומה או תזונה לא מאוזנת – היא משדרת לגוף אותות של סכנה. השרירים מתכווצים, הנשימה מתקצרת, הדופק מואץ – והכאב מתפשט.

לעיתים מדובר בכאב פתולוגי – שנובע מדלקת או פציעה. אך ברבים מהמקרים, הכאב הוא עיצבי, מצב שבו הגוף מגיב בעוצמה לגירוי קטן, עקב רגישות יתר של מערכת העצבים. (גב' אליס אוליאל, נטרופתית ורפלקסולוגית)

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-
email: שליח את כתובתך
מידי שבוע, PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון,
חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל" 052-7652084
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 9076926

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו חיים
פנחס בטל" 052-6329144
(הנייד באישור ועדה רוחנית)

הגאון הרב אלטר אליקים שרגא שפירא מצ'רנוביץ זצ"ל – נולד בערך בשנת ה'תרי"ד (1854) בעיירה טלוסט. היה בן אחר בן לרה"ק רבי פנחס שפירא מקוריץ. בגיל שמונה עשרה נסמך על ידי גדולי הדור, ביניהם רבי משה תאומים (אב"ד הורדנקה ומחבר שו"ת "דבר משה") ורבי יהודה לייבוש לנדא (אב"ד סדיגורה ומח"ס 'יד יהודה'). ההסמכה ע"י ר' יהודה לייבוש נמשכה כחודש וחצי, ורבינו עמד בה בהצלחה. לאחר נישואיו עבר לבאקאו, ובזכות התמסרות אשתו יכל להקדיש את כל עיתותיו להתעלות בתורה הקדושה.

כך למד במשך כעשר שנים מתוך הדחק. התברך בזיכרון נדיר ובכשרונות מבריקים, וכך עלה והתגדל כאחד מגאוני דורו. לאחר מכן עבר לעיירה ויקנא שבמחוז בוקובינה, שם שימש ברבינות במשך כעשרים שנה. השפעתו בתקופה זו הייתה עצומה, וכך גם הערכתם של גדולי דורו אליו. לדוגמה, הגאון האדיר רבי שלום מרדכי הכהן מברעזאן כינה את רבינו בשם "המאור הגדול", וכן הגאון רבי חיים מרדכי רולר (רבה של ניאמץ שברומניה) כינה אותו "הרב המאור הגדול, זקן ההוראה". גם הגאון האדיר רבי דוד מנחם מאניש באב"ד (אב"ד טארנופול) פנה אליו בתואר: "הרב המאור הגדול, חריף ובקי, משנתו זך ונקי".

בשנת ה'תרע"ד (1914) פרצה מלחמת העולם הראשונה, ורבינו ברח למורביה. בסיומה שב לבוקובינה. לאחר פטירת הגאון רבי בנימין אריה וייס (רבה של צ'רנוביץ ומחבר שו"ת "אבן יקרה") התבקש רבינו למלא את מקומו. למרות שער זו הייתה מעוז המשכילים, רבינו לא חת, והאמת הייתה נר לרגליו. שם פעל גדולות ונצורות לביסוס הקדושה והטהרה בעיר. רבים פנו אליו ונושעו מברכותיו. נפטר ביום ח' באלול ה'תרצ"ו (1936), בהיותו כבן 82 שנים. ציונו בעיר צ'רנוביץ, והוקם אוהל על קברו.

סבא (מצד אביו): האדמו"ר ר' דב בערצי מטלוסט. **אביו:** האדמו"ר ר' חיים שמעון. **אימו:** מרת חווה חיה. **אישתו:** מרת אסתר רחל (בת ר' ישראל הלוי סג"ל, שימש אב"ד באקאו). **מרבתי:** האדמו"רים- אביו, ר' חיים שמעון, ר' אברהם יעקב פרידמן מסדיגורה, ר' דוד משה פרידמן מצ'ורטקוב, ר' מנחם מנדל הגר (ה'צמח צדיק'). **ילדיו:** ר' פינחס שפירא, ר' ברצי, מרת הניה (נישאה לר' יעקב מרקוס). **מספריו:** ישם משמעון- על התורה • מקור חיים- מאמרים לשבתות • בית ישראל- על התורה ושו"ת • בית יהודה- על התורה • יקול יהודה- שו"ת • מגילת יוחסין • אהלי צדיקים- סיפורים (הספר שהוכן על ידי הרב במקור הכיל הרבה יותר מידע, אולם חלקו הגדול נגנב בבית-הדפוס).

הרה"ח רבי שבתי שנהב סיפר כי הוריו הגיעו לרבינו לבקש את ברכתו, לאחר שאימו הפילה פעם אחר פעם בימי הריונה ולא השלימה את ימי עיבורה. רבינו ציווה על האישה לחגור חגורת ספר תורה, בירך את בני הזוג והבטיח להם שיזכו לבן זכר שיאריך ימים. מדברי רבינו לא נפל דבר. "אמי התעברה, וב"ה השלימה את ימי עיבורה, ואני הוא אותו הילד שנולד מברכת הצדיק!", סיים את סיפורו בהתרגשות ובדמעות.

רבינו ישב שעות ארוכות כשראשו שקוע בלימוד התורה הקדושה, ולא חש בנעשה סביבו. מרת אסתר רחל ליבא סיפרה כי ראתה פעם את הסבא בימי נעוריה כשהוא עוסק בלימוד הגמרא ואינו מסיר את עיניו ממנה. לידו עמדה קערת מעות שיועדה לנזקקים.

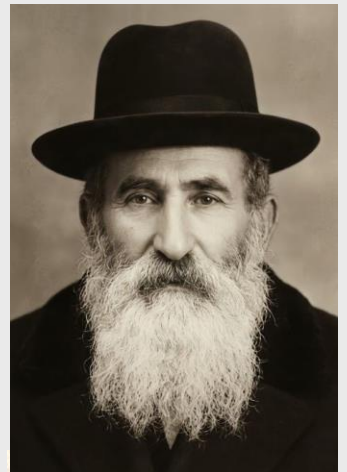
מדי פעם נכנס לחדר עני, ורבינו הכניס את ידו לקערה ונתן מטבע לאותו עני, מבלי להרים את ראשו. הנערה הבחינה כי אחד העניים שם לב שהרבי אינו מרים את ראשו, ניצל את ההזדמנות ושב יותר מפעם אחת, ובכל פעם נכנס אל רבינו והצדיק נתן לו מטבע הגונה. הילדה, שחשה כי אותו עני עושה דבר שאין ראוי לעשותו, פנתה אל הסבא וסיפרה לו על כך. הצדיק הרגיע אותה ואמר: "מה לך, ילדתי? אם יהודי מגיע לבקש יותר מפעם אחת, מן הסתם הוא זקוק לכך".

רבינו נסע כחסיד מן המניין אל האדמו"ר הזקן מצ'ורטקוב זיע"א, מרן רבי דוד משה פרידמן, שחיבבו וקירבו מאוד. לאחר פטירתו המשיך לנסוע אל בנו, הרה"ק רבי ישראל זיע"א, האדמו"ר השני מצ'ורטקוב וחבר מועצת גדולי התורה של אגודת ישראל, שאף הוא קירבו וכיבדו עד מאוד.

באחד מביקוריו של האדמו"ר מצ'ורטקוב בצ'רנוביץ, הלך רבינו לשולחן הקדוש לבילוי שבת קודש. לפתע, באמצע אמירת "שלום עליכם", התמוטט ואיבד את הכרתו. מהומה גדולה נוצרה במקום, ורופא הוזעק מיד, אך האדמו"ר מצ'ורטקוב לא הבחין כלל בנעשה והמשיך באמירתו כרגיל.

רק לאחר הקידוש ניגש אליו הרבי. כששמע כי הרופא שהוזעק קבע שכבר אין מה לעשות, הזליף לפיו של רבינו מעט מים הקידוש שנותר בגביע, ולמרבה הפלא שב רבינו להכרתו במהרה. מקורבי הרבי שמעו אותו מפטיר בלחש: "אם משהו צריך ללכת – שילך הרופא הנוכרי".

ואכן, מדברי הצדיק לא נפל דבר. הרופא הנוכרי התבקש לבית עולמו, ואילו רבינו הבריא לחלוטין. לאחר מכן, כשביקר הרבי בדוהוביץ' ופגש את מחותנו של רבינו, הרה"ח רבי אלימלך שרגא בקנרוט ז"ל, אמר לו בחיך: "הייתה לנו עוגמת נפש עם המחנות שלכם בשבוע שעבר".

מִן הָרֶב הַצָּדִיק רַבִּי יִצְחָק זִילְבֶּרשְׁטֵיין שְׁלִיט"א (רַבָּה שֶׁל שְׁכֻנַּת 'רֵמַת אֶלְחָנָן' בְּבִנֵי בְרֶק, חֶבֶר וְעֵדֶת הָרַבָּנִים שֶׁל בֵּית הַרְפּוּאָה 'מַעֲיִינֵי הַיְשׁוּעָה' וְחֶבֶר מוֹעֶצַת גְּדוּלֵי הַתּוֹרָה שֶׁל דָּגֶל הַתּוֹרָה) **סִיפֹר סִיפּוֹר מִדְּהִים עַל כּוּחַהּ שֶׁל הַסְּלִיחָה וְעַד כֹּמֶה עָלֵינוּ לְהִיזָהֵר בַּמַּצּוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לַחֲבִירוֹ. מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה – כֶּךָ הִיא:**

יְהוּדֵי בֶר-אֹרֵיין וִירָא שְׁמִיִּים, בַּעַל חֶסֶד גָּדוֹל מְאֹד, מַחֲשׁוּבֵי תוֹשְׁבֵי הָעִיר בְּנֵי בְרֶק, פֶּתַח בְּטוֹב לִיבּוֹ אֶת שַׁעֲרֵי בֵיתוֹ לְרוּחָהּ לְכָל נִשְׁבָּרֵי לֵב.

אֲנָשִׁים אֵלּוּ שִׁמְחוּ מְאֹד עַל הַבְּשׂוּרָה הַטּוֹבָה, וּבָאוּ לְבֵיתוֹ בְּקִבְיָעוֹת כְּדִי לֵאכּוֹל סְעוּדוֹת מַזְיָנוֹת וּבְרִיאוֹת. בֵּין הַמַּתְאָרְחִים הַקְּבוּעִים בְּבֵיתוֹ הָיָה גַם אָדָם גְּרוֹשׁ, קֶשֶׁה רוּחַ, שֶׁאֵכָל עַל שׁוֹלְחָנוֹ בְּקִבְיָעוֹת.

פַּעַם אַחַת, כְּאִשֶּׁר אוֹתוֹ גְּרוֹשׁ הִגִּיעַ לְבֵיתוֹ, הִיא בַּמַּצֵּב רוּחַ יְרֹד וּמְדוּכָא. רָצָה ה' יִתְבָּרַךְ שְׁדוּקָא אֶז אֶחָד מִבְּנֵי הַבֵּית פִּגְעַבּוּ בְּשׁוֹגֵג, הַקְּרוֹב לְאוֹנָס.

הַגְּרוֹשׁ הַתִּפְרָץ עַל אִישׁ הַחֶסֶד וּבְנֵי בֵיתוֹ, וּבַחֲרַב פִּיפּוֹת הַחֵל לִגְנוֹת אוֹתָם וּלְדַבֵּר אֵלֵיהֶם דְּבָרִים קָשִׁים כְּגִידִים, בְּנוֹכַחַת כָּל הַסּוֹבְבִים.

בַּעַל הַבֵּית נִכַּח בְּאוֹתוֹ זֶמֶן בְּבֵיתוֹ. כְּאִשֶּׁר שָׁמַע אֶת דְּבָרָיו שֶׁל הַגְּרוֹשׁ, צָר לוֹ מְאֹד עַל שֶׁאֵין בְּאָדָם זֶה אִפְּיִלּוּ מַעַט הַכֶּרֶת הַטּוֹב עַל כָּל מָה שֶׁהוּא וּמִשְׁפַּחְתּוֹ גּוֹמְלִים עִמּוֹ, שֶׁהִרִי בְּכָל יוֹם הוּא סוֹעֵד אֶת לִיבּוֹ עַל שׁוֹלְחָנָם.

בְּשַׁעַת צַעֲרוֹ וְכַעֲסוֹ גַם הוּא לֹא יִכּוֹל הִיא לְהִתְאַפֵּק, וְהַשִּׁיב לוֹ פִּי שְׁנִיִּים בְּרוּחוֹ. מִתּוֹךְ כֶּךָ הַתַּחֲלִילוֹ שְׁנִיִּים לְרִיב בַּחֲרָבוֹת לְשׁוֹנָם, וְדַבְרֵי שְׁנִיִּים צָרְמוֹ אֶת הָאוֹזְנִיִּים.

בְּסוּפּוֹ שֶׁל דְּבַר יֵצֵא הַגְּרוֹשׁ מִבֵּיתוֹ בְּזַעַם וְלֹא חָזַר אֵלָיו עוֹד, וּבַעַל הַבֵּית גַּם הוּא לֹא חִפֵּשׁ אַחֲרָיו, בִּשְׁל אוֹתוֹ אִירֹעַ שֶׁנִּצְרַב בְּזִיכְרוֹנוֹ.

עָבְרוּ יָמִים, וּבֵתוֹ שֶׁל בַּעַל הַבֵּית הִגִּיעָה לְפִרְקָהּ. לְמִרְוֹת שֶׁהִיָּתָה כְּלִילַת הַמַּעֲלוֹת, בַּעֲלַת מִידוֹת טוֹבוֹת וּבַעֲלַת חֶסֶד עֲצוֹם, וְכוּלָם גָּמְרוּ עָלֶיהָ אֶת הַהֵלֶל, לֹא הַצְּלִיחוּ לְמַצּוֹא לָהּ שִׁדּוּךְ הַגּוֹן.

בְּעֶרֶב הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ פָּנְתָה בַּעֲלַת הַבֵּית לְבַעֲלָהּ. הִיא אָמְרָה שֶׁהִקוּשִׁי לְמַצּוֹא שִׁדּוּךְ לְבֵתָם אֵינוֹ כְּדֶרֶךְ הַטֶּבַע, שֶׁכֵּן כְּשֶׁמְדַוְּבֵר בִּ"סַּחֲוָרָה" טוֹבָה כָּל כֶּךָ, רַבִּים וְטוֹבִים הִיוּ צָרִיכִים "לְקַפּוֹץ" עַל שִׁדּוּךְ זֶה.

הִיא סָבְרָה לְתַלּוֹת אֶת סִיבַּת הַדְּבַר בְּכֶךָ שֶׁבַּעֲלָהּ בִּישׁ אֶת הַגְּרוֹשׁ בְּדַבְרִים בּוֹטִים, וּמֵאַחַר שֶׁנִּפְגַּעַת, הַכְּבִיד אֶת לִיבּוֹ, וְלֹכֵן אֵינָם מוֹצֵאִים שִׁדּוּךְ לְבֵתָם.

כְּאִשֶּׁר בַּעַל הַבֵּית שָׁמַע אֶת הַדְּבָרִים, אָמַר שֶׁאֵין הָאִשְׁמָה תְּלוּיָה בּוֹ כָּלָל. הַבּוֹשָׁה שֶׁהִגְרוֹשׁ גָּרַם לוֹ הִיָּתָה עֲצוּמָה, בִּיחּוּד כְּאִשֶּׁר הַשְּׁפִיל אוֹתוֹ וְאֶת בְּנֵי בֵיתוֹ לַעֲיִנִּי כָּל הַנוֹכָחִים. הוּא רַק נִסָּה לְהַצִּיל אֶת עֲצָמוֹ מִן הַבּוֹשָׁה, וּמְדוּעַ מוֹטֵל עָלָיו לִפְיִיסוֹ?

אוֹלָם הִיא הַפְּצִירָה בּוֹ שִׁיעֶשָׂה לְפָנִים מִשׁוֹרֶת הַדִּין, וְלִמְרוֹת שֶׁהוּא צוֹדֵק יֵלֶךְ וַיִּפְּיֵס אֶת הַגְּרוֹשׁ, וְאוֹלֵי הַדְּבַר יוֹעִיל לָהֶם לְמַצּוֹא זִיווּג הַגּוֹן לְבֵתָם.

הַבַּעַל שָׁמַע בְּקוֹל אִשְׁתּוֹ (וְגַם בְּכֶךָ הִיָּה כְּבֵר וִיתוֹר גָּדוֹל, וְכִידּוּעַ שִׁישׁ אֲנָשִׁים רַבִּים הַעוֹמְדִים עַל דַּעַתָם וְאֵינָם מוֹכִנִּים לְשִׁמּוּעַ לְקוֹל הַשֵּׁנִי), וְנִסָּה לְמַצּוֹא אֶת הַגְּרוֹשׁ כְּדִי לִפְיִיסוֹ.

לְאַחַר בִּירוּרִים רַבִּים נוֹדַע לוֹ שֶׁהוּא נִמְצָא כַּעַת מַעֲבֵר לִים. לְמִרְוֹת זֹאת לֹא הִתְרַשַּׁל מִלְּחַפֵּשׁ אֶת מַסְפֵּר הַטֵּלְפוֹן שֶׁלּוֹ בַּחוּ"ל, עַד שֶׁזָּמַן קֶצֶר טֶרֶם הַתְּקַדֵּשׁ יוֹם הַכִּיפּוּרִים הַשִּׁיג אֶת מַסְפֵּר הַטֵּלְפוֹן, הַתְּקַשֵּׁר אֵלָיו וְדִיבֵר עִמּוֹ בִּידִידוּת. בַּמַּהֲלָךְ הַשִּׁיחָה בִּיקֵּשׁ אֶת סְלִיחָתוֹ עַל מָה שֶׁאִירַע בְּאוֹתוֹ יוֹם.

הִלָּה הַתִּפְיִיס מִיד, וְאָף אָמַר לוֹ שֶׁבַּדַּעַתוֹ לְחַזּוֹר לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל לְחַג הַסּוּכוֹת, וּבַעֲזָרַת ה' בַּחוּל הַמוֹעֵד יָבוֹא לְבַקֵּרוֹ כִּפִּי שֶׁהִיא בַּעֲבֵר.

רָאָה זֶה פֶּלֶא, מִיד בְּמוֹצָאֵי הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ הַתְּקַשֵּׁר אֶחָד הַשְּׁדַכְנִים לְבֵיתוֹ שֶׁל אִישׁ הַחֶסֶד וְהַצִּיעַ בַּחֲוֹר מַצּוֹן לְבֵתוֹ. הַשִּׁדּוּךְ מַצָּא חֵן בְּעֵינָיו, וְלְאַחַר בִּירוּר קֶצֶר כְּבֵר בַּתַּחֲלִילַת יָמֵי חוּל הַמוֹעֵד סוּכּוֹת שֶׁבְּרוּ צִלְחַת בְּשַׁעֲה טוֹבָה וּמוֹצִלַחַת, לְשִׁמְחַת הַמִּשְׁפָּחוֹת – מִמֶּשׁ עֲנִבֵי הַגֶּפֶן בַּעֲנֵבֵי הַגֶּפֶן, דְּבַר נָאָה וּמִתְקַבֵּל.

מִיד לְאַחַר הַחֵג נַעֲרָכוּ הַתְּנָאִים בְּשִׁמְחָה וּבְגִיל. בְּאִמְצַע הַסְּעוּדָה הַתִּפְרָץ הַגְּרוֹשׁ אֶל תּוֹךְ אוֹלָם הַשִּׁמְחָה כְּשֶׁהוּא רוֹקֵד. הוּא מִשְׁךְ אֶת אָבִי הַבֵּת וְרוֹקֵד עִמּוֹ בְּשִׁמְחָה גְּדוּלָה.

לְאַחַר כֹּמֶה דְּקוֹת שֶׁל רִיקוּדִים, תָּמָה בַּעַל הַחֶסֶד בְּאוֹזְנֵי הַגְּרוֹשׁ: "לְשִׁמְחָה רַבָּה זֶה מָה הִיא עוֹשָׂה?". הִיא נִרְאָה לוֹ שֶׁגַם הַגְּרוֹשׁ שְׂרִי בְּשִׁמְחָה גְּדוּלָה, אֶךְ לֹא הֵבִין עַל מָה וְלִמָּה.

אֶז הַתְּבַרְרָה הַיְשׁוּעָה הַגְּדוּלָה. הַגְּרוֹשׁ סִיפֵר שֶׁזֶה עֵתָה הוּא עֲצָמוֹ חוֹזֵר מִשְׁמַחַת הַ"תְּנָאִים" שֶׁלּוֹ, בְּזִיוּג שֵׁנִי, בְּשַׁעֲה טוֹבָה וּמוֹצִלַחַת.

כֶּךָ יֵצֵא שְׁבִתּוֹךְ תְּקוּפָה קֶצֶרָה כָּל כֶּךָ, לְאַחַר שֶׁהִתְפִּיִּיסוֹ זֶה עִם זֶה, נוֹשַׁעוּ שְׁנֵיהֶם בִּישׁוּעָה גְּדוּלָה.

אֵין אָנוּ מְבִינִים בְּדַרְכֵי הַהִשְׁגָּחָה הָעֲלִיוֹנָה, וְקִרְצֵי חוֹמֵר כְּמוֹנוֹ אֵינָם מְסוּגִלִּים כָּלָל לְהִבִּין אִפְּיִלּוּ אֶחָד מִנִּי אֲלִפֵּי אֲלִפִּים מִהִנְהַגַּת שְׁמִיִּים.

אֲבָל דְּבַר אֶחָד בְּרוּר וְיָדוּעַ: עַל יְדֵי מִידַת הַוּוּיָתוֹר יִכּוֹל הָאָדָם לְעוֹרֵר רְפּוּאוֹת וַיְשׁוּעוֹת נִשְׁגָּבוֹת, גַּם לְמַעֲלָה מִדֶּרֶךְ הַטֶּבַע.

הַרְבֵּי שְׁמוּאֵל בֶּן שִׁמְחָה דְּרִזִּי זצ"ל	הַרְבֵּי עֲוֹבְדֵי יוֹסֵף בֶּן גּוֹרְגִיָּה זצ"ל
הַרְבֵּי יַעֲקֹב בֶּן מִרְגְּלִית זצ"ל	הַרְבֵּי מִרְדִּכֵי צִמְח בֶּן מִזֵּל אֵלִיהוּ זצ"ל
שְׁמוּאֵל בֶּן רַבְקָה ז"ל	אֶסְתֵּר בֵּת בְּלָה ע"ה
מִשֶּׁה בֶּן רוּזָה ז"ל	נַעֲמִי בֵת כְּתוֹן ע"ה
אַבְיָחִי בֶּן אֶסְתֵּר ז"ל	מִרְיָם בֵּת בְּלָה ע"ה
נַעֲמִיָּה בֵת גּוֹרְגִיָּה ע"ה	צְדִיקָה חַכָּם בֶּן חֲזֵלָה ז"ל
דּוֹד בֶּר חֲסִיבָה ז"ל	שֵׁנִי בֵת אֶסְתֵּר ע"ה
רַפְּאֵל בֶּן אֶסְתֵּר ז"ל	מִסּוּדִי בֵת חֲבִיבָה ע"ה
שִׁמְעוֹן בֶּן שִׁמְחָה ז"ל	יוֹנָה בֶּן סַעֲדָה ז"ל
ר' דָּב בֶּן בְּנִימִין אֶלְתֵּר ז"ל	בְּרַכָּה בֵת מִרְדִּכֵי ע"ה
אֹרֵחָה בֵת נַעֲמִיָּה ע"ה	יַעֲקֹב בֶּן נַעֲמִיָּה ז"ל
שִׁמְעוֹן בֶּן חֲנָה ז"ל	שֵׁרָה בֵת מוֹרְבֵרִי רַחֵל ע"ה
גּוֹרְגִיָּה בֵת נַעֲמִיָּה ע"ה	אֶלּוֹן בֶּן סַעֲדָה ז"ל

לַע"נ

תַּנְצַב"ה